

LITERATURA

L'ACORDIÓ DE LES GOLFES

Novel·la per a joves

Text: Narcís Ramió

Il·lustració: Jaume Camps

Capítol 5

Festa passada per aigua

Quina corbata més cridanera que me'n porta en Joanet. I en Barraca, quina llaçada d'artista. Ambdós acaben de baixar del cotxe de línia que els ha retornat de ciutat, on han anat a firar-se.

– Quin bé de Déu d'aparadors que hi ha a ciutat! – exclama en Joanet dirigint-se a qui el vulgui escoltar.

Feia potser ben bé, més de quinze anys que no hi havia posat els peus, a ciutat. Quan era jove, prou que hi anava. Fins i tot, acostumava a visitar el cinematògraf però, una vegada casat, amb els maldecaps per tirar endavant la família, deixà d'anar-hi, i ara, de vell, què hi ha d'anar a fer a ciutat? I és que, aquesta vegada, ha estat diferent, els ha calgut comprar-se roba bona. No s'actua cada dia en públic a la festa major, dalt d'un escenari i tot, amb la possibilitat d'assolir la popularitat...

La història va començar fa un mes, aproximadament. Era un diumenge cap al tard; la colla celebrava, a la taverna, que el Barça havia guanyat un trofeu aquella tarda. L'avi de la Irene, que és un gran afeccionat al futbol -sobretot al Barça-, doncs, els havia convidat... En aquella

moments queia un gran xàfec al carrer, i els comentaris dels homes ofegaven la remor de la pluja que batia el terra de valent.

La porta s'obrí precipitadament i entrà una parella, home i dona, xops de caps a peus. Ell anava guarnit d'alpinista: calça curta, corda, sabatots amb claus, gorra i motxilla, i ella, esternuda que esternudaràs, la pobra, amb la permanent a can PISTRAUS, vestida amb un impermeable curt i amb un posat de lloca estovada.

L'aiguat, segons explicaren, els havia enxampat de ple al prat de les Hortes, lloc on havien acampat per passar-hi la nit. Bé, ells creien que havien acampat sota un marge protector. La qüestió és que, aixoplugats dins la tenda, al cap d'una estona es neguitejaren per la gran quantitat d'aigua que els envoltava... Una hora més tard ja l'aigua era per tot arreu: a terra, els laterals, al sostre. Fora de la tenda tot era ben fosc, però hi sentien córrer els rierols d'aigua de pluja. Fins que un bràmul, de primer llunyà i de seguida molt proper, els féu sortir, esvalotats, de dintre la tenda, just quan un deversall d'aigua de color terrós els queia al damunt des del marge estant. No vulgueu saber l'esglai que patiren els dos excursionistes, perquè els acabava d'enxampar el rierol anomenat de la Peña... Un torrent curt però de llit sec, perillós, doncs quan cau un terrabastall d'aigua amb les típiques tempestes d'estiu a causa del seu pronunciat pendent en néixer sota les penyes que conformen el mont Sant Miquel, en cosa de pocs minuts s'omple a vessar i s'endú tot el que troba al seu davant. I se'ls havia acudit de muntar-hi la seva tenda en un marge sec del llit d'aquest rierol! Es veu que el corrent d'aigua els ha arrossegat plegats, rodolant amb la tenda una cinquantena de metres torrentera avall. Per sort s'han escapat del cabdal d'aigua, de pedres i de fang que els impel·lia. Sans i estalvis, encara que masegats, acabaven d'arribar al poble, amb l'únic que havien pogut salvar del desastre, moixos i enfredorits. Els van oferir ajuda de tot cor. Tanta que, poca estona després, ja me'ls tingueren eixuts, canviats de vestir i posats a torrar al costat de la llar, perquè a la muntanya guillerenca, quan plou, cal encendre el foc. Massa humitat!

- Aigua del Carme, senyora ?
- Un bon conyac, cavaller?
- Potser til·la?
- Qui sap si un bon tupí de vi calent?

La parella no deia ni piu. Es limitava a fer que sí o no amb el cap mentre intentaven treure's del damunt l'espant.

La Irene, que és de mena sedassera, de seguida féu amestat amb la senyora i així va saber que eren de Barcelona i que el seu marit treballava d'executiu en una empresa publicitària. Fa anuncis per a la televisió i per a la ràdio; bé, ells no els fa, ell els organitza i aquestes coses, però tant és... també li comentà que promocionaven artistes i cantants de tota mena, mirant de fer-los populars i rics...

- Artistes? –interrogà sorpresa la nena-

- Sí, ho has entès bé, artistes! –replicà la senyora ja un xic més refeta i amb ganes de parlar-. Fem propaganda dels cantants, dels pallassos, de les ballarines... i, així es fan famosos.

- Joanet, Barraca, Casina, Becaïna, veniu cap ací! –els manà la nena-

- Què vols Irene? –respongueren-

- Mireu, aquests senyors són de Barcelona, són els Matarrodona, i a que no sabeu a què es dediquen?

Sense esperar resposta afegeix:

- Apa! Què espereu! Canteu-los una cançó de les vostres! –els ordenà decidida-

- Ai, ai! Ara, no! Ara cançons no! Ai, Déu meu! –xisclà la senyora Matarrodona esfereïda-

- Però si ho fan molt bé, senyora! -respongué la Irene-

I sense més dilació el grupet es posà a cantar i a fer gresca, i s'animà tant la vetllada que la taverna s'omplí de clientela. A causa del moscatell que els donaren, es van posar tan contents, els Matarrodona, que fou necessari dur-los, a pes de braços, fins al llit de les golfes.

- Pobrets! Quina pena que em fan! –deia l'àvia entenedrida-. S'han adormit com dos angelets!

L'endemà matí, el matrimoni Matarrodona estava tan satisfet que va proposar als vells que per la Festa Major del poble, el grup cantés un xic a l'escenari de l'envelat... Seria una bona excusa per a convidar un amic seu, locutor-presentador de televisió, molt influent i famós arreu. Si aquell amic els escoltava amb l'acordió i el flabiol i les veus dels altres, com que són tan originals, ben segur que li agradarien tant que els contractaria per actuar en alguns dels seus programes de televisió, potser un programa de dissabte a la nit, màxima audiència... Segur que triomfarien, guanyarien molts calers i serien populars...

Es passaren tot el mes ben engrescats, vinga i vinga, acordió amunt, acordió avall, flabiol i més flabiol, canta que cantaràs, neguitosos, frenètics, sense aturador. Es veien al cim de la fama, coneguts, retratats, firmant autògrafs, envoltats de jovenetes admiradores... Uhm!

Avui, precisament a les onze de la nit, han d'actuar a la plaça. És la Festa Major. Aquest any, però, no hi ha envelat, qüestió de pressupost municipal. Per actuar a l'escenari de la plaça és la raó per la qual s'han gastat els estalvis en agenciar-se unes robes adequades per a l'ocasió, sobretot, aquella bigarrada corbata d'en Joanet i l'esplendorosa llaçada d'en barraca. Els altres dos, en Casina i en Becaina, han dit que ja anirien mudats amb els vestits que els deixarien els parents. Tot sigui per a l'actuació artística i la glòria que els espera aquesta nit.

Nang! Nang! Nang! i Nang!, el rellotge de l'església acaba de repicar les onze. És negra nit, la plaça, però a l'entorn del campanar és il·luminat... S'hi ha reunit una gran gernació, tot el poble, delerós per assaborir el recital de Festa Major i de propina l'actuació dels vells músics de la taverna. Quin honor! Ara, precisament, acaba la seva actuació un grup de la Cellera, molt bo, que han guanyat un festival a Palamós.

- Que bé que canten!- s'exclamà la Irene dirigint-se a la seva iaia que seu al costat-

La Irene està ben nerviosa, es menja les ungles sense adonar-se'n. Espera amb delit la mitja part. Els seus amics han preparat per cantar *La bella Lola*, *La Pepa maca* i *L'avi Xarranca*; aquesta darrera li agrada molt a la nena, ja que fa riure...

La Irene es gira cap enrera. Saluda el matrimoni Matarrodona que, efectivament, han vingut de Barcelona expressament com van prometre i amb ells s'asseu el famosíssim locutor-presentador, un senyor baixet, més aviat grassonet, amb bigoti i un gavà penjat als llavis que belluga inquiet... La Irene s'adona de seguida que el famós presentador dissimula la seva calba amb una anacrònica perruca postissa que li dóna un posat ben ridícul. Pobre home, com es nota que és calb –pensa la nena...

Però, ep! atents, perquè els aplaudiments acomiada als cantants que acaben d'actuar, mentre en Cassassàs, el carnisser del poble que fa de presentador, anuncia l'actuació més esperada. Ni més ni menys que els cantaires de la taverna, els quals tothom sense excepció, ja se'ls imagina famosos, i qui sap si aviat actuaran a l'Eurofestival d'Eurovisió... De més verdes en maduren!

Ja enfilats damunt l'empostissat que fa d'escenari, els quatre vells atabalats pels aplaudiments, no saben bellugar-s'hi. Ensopeguen, la cadira d'en Joanet s'estremeix sota el seu pes, en Barraca tota l'estona amb el flabiol als llavis ensopega que ensopegarà amb el micròfon, després amb un focus i, per acabar, gairebé treu l'ull al presentador. En Casina resta quiet,

peuplantat com un estaquirot al bell mig de l'escenari i amb les mans a les butxaques. Però ell no veu res, no entén res i està totalment enlluernat per la claror brutal que el focus gros li engega a la cara. En Becaina, al seu costat, sembla un jonc batut pel vent perquè les seves primes cames li tremolen exageradament...

Es fa el silenci... tan sols se sent la remor de les fulles dels arbres de la plaça en ser sacsejats per un ventet empipador que acaba d'aixecar-se. Sona l'acordió. La cançó esclata airosa. La melodia cargoleja per entre la gentada embadalida que resta muda i expectant... La força del vent augmenta per moments. Ara, fins i tot molesta. Els micròfons vibren, la veu distorsiona, una gorra s'escapoleix d'un cap. Una ràfega ferotge i traïdora envola pels aires la perruca postissa del famós locutor-presentador. Tothom riu davant la desesperació del seu propietari. Dóna dues tombarelles fins que va raure damunt la faldilla de la senyora alcaldessa... Més riallades... Els cantaires a la seva, canta que cantaràs. Un sobtat tro, com una canonada seca retrona per la vall. Immediatament, un devessall d'aigua cau com un mar obert damunt d'aquella gentada i nega l'escenari, s'apaga el llum, els micròfons deixen de funcionar i tota la plaça regalima...

Cames ajudeu-me, els espectadors es dispersen i protegint-se'n com poden, corren com esperitats en busca de soplug. L'aiguat acaba per fer-se amo i senyor de la situació...

Encara plou a bots i barrals quan els vells, la Irene, l'avi i l'àvia, xops com ànecs, s'escalfen a la vora del foc de la taverna.

- Quina llàstima, tan bé com havíem començat! -s'exclamen-
- Una altra vegada serà! -els consola la nena també desil·lusionada-
- Ara que podríem ser famosos i rics es posa a ploure. I renoi, quin ploure! I quina mala sort! -gemega en Joanet-

Es giren. Acaba d'obrir-se la porta del local. És el matrimoni Matarrodona que resta esmaperdut al bell mig d'un bassal d'aigua que els regalima del cos.

Pobra gent, cada vegada que s'apropen a la vall en surten remullats! -pensa la concurrència en observar-los .

- I el nostre famós personatge de televisió, on se'ns ha encabit? -els demana en Becaina, mofeta-

- Home! veureu, entre l'aiguat, el xivarri, el vent i la perruca postissa perduda -explica el senyor Matarrodona, resignat, mentre tanca la porta de la taverna i s'apropa cap al foc. I amb

tant de tro desfermat, doncs ha agafat por i se n'ha entornat cap a Barcelona. M'ha fet saber que si per un cas, un altre dia, si li garanteixo que no plourà potser tornarà a escoltar-vos...

- Adéu a la fama! -diu en Joanet-.
- Senyors Matarrodona, com s'ho fan vostès? –els pregunta en Becaina-.
- Què vol dir bon home? –responen estranyats els al-ludits..
- Doncs... que on van vostès dos hi porten l'aigua! Potser que s'ho facin mirar això!
conclou enriolat en Becaina.

El matrimoni Matarrodona es mira desolat. La Irene se'n riu per sota el nas.

Al cap de poca estona, els vells, però, ja no pensen en la fama, ni en els diners, ni en les joves admiradores, perquè ara es dediquen, en cos i ànima, a les torrades amb all que els acaba de servir la tavernera.